

„Znanstveni ateizem“ in njegova puhlost

Pred skoro dva tisoč leti je na palestinskem nebu zasvetila zvezda. To je bila vesoljska ladja, ki je zažarela v stiku z zemeljskim ozračjem. Z njo se je več astronomov pripeljalo z daljnega ozvezdja na planet Zemljo, da jo proučijo. Astronavt, ki se je imenoval Kristus, je pristal v Palestini. Drugi so se razkropili so Afriki, Aziji in obeh Amerikah. Astronavt Kristus se je znašel v rimskem imperiju, ki je bil takrat na najvišji stopnji civilizacije. Zato se je o astronomu Kristusu ohranila zgodovina.

Da je Kristus astronavt drugega ozvezdja, dokazuje vrsta njegovih izjav, med njimi npr. izjava pred Pilatom: „Moje kraljestvo ni od tega sveta.“ Pilat je astronavt Kristusa sicer dal usmrtiti — s svojo visoko razvito medicino je Kristus zdravil, s svojimi idejami o bratstvu je revolucioniral takratni svet, prežet z rimsko imperialistično mentaliteto — toda vsled poznanja tehnike samo-obnove je oživel in vsled obvladovanja magnetizma se je dvignil v zrak in odbrzel na vesoljsko ladjo, ki ga je nato z ostalimi astronavti z drugih kontinentov, ki so že bili zbrani v njej, ponesla nazaj na njegov planet v drugem ozvezdju.

To je teorija sovjetskega filologa Zajceva, doma iz Leningrada, ki jo je na dolgo in široko razvil v Sovjetski zvezi že pred nekaj leti, ki pa je v modernem času vesoljskih podvigov sovjetskih in ameriških astronomov začela zajemati zanimanje vedno širših množic v Sovjetski zvezi.

Sovjetska komunistična partija je teorijo Zajceva o Kristusu astronavtu seveda z veseljem sprejela v svoj protiverski arzenal, z edinim namenom, da bi še z njo ponižala Kristusa, čigar dejstvo bivanja na zemlji ne more zanikati, na stopnjo predstavnika visoko razvite civilizacije in idej, toda samo kot takega, ki nima nič opraviti s svetopisemskim Kristusom Bogom — človekom.

V „Muzeju zgodovine vere“, v kar so sovjeti spremenili Kazanski Sobor (katedralo Device kazanske) v Moskvi, so javno razstavili to teorijo Zajceva, na vpogled vsemu sovjetskemu prebivalstvu, predvsem sovjetski mladini. Vse je šlo, kakor je bilo predvideno — do nedavnih mesecev.

Stvar se je namreč obrnila takole: sovjetski državljani, in predvsem sovjetska mladina, ki je kot mladina na vsem svetu navdušena nad vesoljskimi podvigi katerihkoli astronomov, je začela glasno misliti tudi o Kristusu — astronavtu. In sklepati: če je ta astronavt Kristus že pred dva tisoč leti pristal na našem planetu, je bil predstavnik civilizacije, ki je daleč pred našo, se pravi v njihovem slučaju posebej pred sovjetsko. In ideje, ki jih je prinesel s seboj iz te civilizacije, ne morejo biti slabe ne napačne, sicer se tista civilizacija ne bi tako bohotno razvila, da so že pred dva tisoč leti proizvajali vesoljske ladje. Zakaj se mi, v Sovjetiji, ne oprimmemo Kristusovih idej? Zakaj zametujemo krščanstvo, ki vsebuje Kristusove ideje? Na Zahodu so prav zato pred nami, ker teh idej ne preganjajo, čeprav bi bili lahko še mnogo dlje, če bi jih v resnici vse sprejeli in se po njih ravnali. Da prehitimo Zahod, začnimo živeti te Kristusove ideje mi v Sovjetski zvezi. In tako dalje...

V vrhovih sovjetske partije so iznenada spoznali, česar v svoji Bogu sovražni slepoti niso mogli uvideti: teorija Zajceva se je spremenila v bumerang.

Naslednji korak: moskovska Izvestja so izpod peresa enega partijskih urednikov napisale dolg, polemičen članek proti teoriji Zajceva. Filolog Zajcev je s svojo teorijo padel v nemilost. Iz protiverskega muzeja so odstranili propagandne lepake o Kristusu — astronavtu, po vsej državi pa začeli predvsem v mladinskih organizacijah partijsko polemiko proti teoriji Zajceva.

Izvestja so v napadu na Zajceva in njegovo teorijo o Kristusu — astronavtu označile Kristusa za „sovražnika de-

MOSKVA IN PEKING STA SI V LASEH

WASHINGTON PA JE VSEGA KRIV

Med ZSSR in rdečo Kitajsko je pretekli teden spet prišlo do hudih obmejnih spopadov, v katerih so na obeh straneh utrpeli smrtno žrtve med vojaštvom. Do najhujših spopadov je prišlo na meji med sovjetsko republiko Kazakstan in kitajsko provinco Sinkiang, na področju, ki si ga je bivša carska Rusija prisvojila od Kitajske še leta 1840. Ves ogromni prostor vzdolž meje med Kazakstanom in Sinkiangom rdeča Kitajska smatra za svoje ozemlje, ki se ho „nekoč moralo vrniti v objem kitajske države.“ V provinci Sinkiang ima rdeča Kitajska postavljena velika atomska središča ter v tej provinci tudi izvršuje atomske poskuse.

Moskva je vsled spopadov takoj obtožila Peking, da je „premišljeno napadel sovjetske obmejne straže.“ Peking pa je obtožil Moskvo, da je čez mejo poslala na Kitajsko ozemlje svoje vojaštvo in „na stotine tankov“.

Poleg drug drugega, sta ZSSR in Kitajska začeli istočasno obtoževati tudi ZDA, da so krive sedanjega napetega položaja med obema komunističnima velikanimoma. Sovjetsko časopisje trdi, da „Kitajska načrtno ustvarja protisovjetsko fronto skupno z ZDA“ in da je Peking te zadnje spopade pripravil v vseh podrobnosti, „saj je poslal s svojimi vojaškimi oddelki tudi filmske strokovnjake, ki so spopade filmali za protisovjetske propagandne svrhe.“

Kitajsko časopisje pa napada Mo-

skvo, da poskuša ustvariti „protikitajsko fronto, skupno z Washingtonom“. Kitajska uradna tiskovna agencija Nova Kitajska je tudi objavila, da so „kremeljski regenti kakor javne ženske, ki si želijo, da bi njim na čast postavili slavolok čistosti.“ Kitajsko časopisje napada Moskvo in Washington, da oba skušata zasužnjiti svet ter ga spremeniti v „svobodno svetovno skupnost.“

Istočasno z napadanjem na Moskvo in Washington pa so po vsej Kitajski začeli prirejati velika vojna zborovanja proti Sovjetski zvezi. Ta zborovanja povezuje kitajska partija s pozivi na večjo proizvodnjo. Na zborovanjih govorniki poudarjajo, da si „ZSSR koplje svoj lastni grob“ in da je „vseh 700 milijonov Kitajcev vojakov, pripravljenih vsak trenutek prevzeti nase vse žrtve za zmago nad sovjetskim imperializmom.“ Na zborovanjih tudi grozijo, da „se bodo novi carji v Kremlju utopili v velikem morju kitajskega prebivalstva, če se jim bo zahotelo napasti Kitajsko.“

Zunanji opazovalci ugotavljajo, da je zadnje obmejne spopade verjetno organiziral Peking sam prav z namenom, da bi vnesel med kitajsko prebivalstvo večji čut za organizacijo, da bi pospešili splošno proizvodnjo in da bi imela vlada razlog za uvedbo novih ukrepov, s katerimi bo še bolj zadržala pasove prebivalstva.

Romunija hoče hoditi svojo pot

TODA ZNOTRAJ BREZ SVOBODE

Na desetem kongresu romunske komunistične partije, ki se je pretekli teden zaključil v Bukarešti, je sedanji komunistični predsednik Ceaucescu poudaril, da bo Romunija še naprej ostala na „samostojni poti, ki si jo je začrtala.“

Ceaucescu je s svojimi 51 leti starosti najmlajši komunistični vodja v sovjetskem komunističnem bloku. Na kongresu so ga ponovno izvolili kot takega ter mu odobrili partijski program. Ceaucescu je iz vodstva romunske partije odstranil dva komunisti, ki sta bila odločna pristaša sovjetom podrejene partijske linije bivšega romunskega komunističnega Georgiu Deja in sicer Givu Stoico ter Georga Apostola. Georgiu Dej pa je bil, kakor je znano, na tem kongresu obtožen, da je pripravil procese proti „nedolžnim romunskim partijcem in jih dal likvidirati.“

Partijski centralni komite je bil na tem kongresu razširjen od 121 na 165 članov, ker da se je število članov partije povečalo od 1.450.000 na 1.900.000. Ugotavljajo, da se je veliko Romunov vpisalo v partijo, ko je Ceaucescu začel voditi nesovjetsko zunanjo politiko.

Ceaucescu si je po tem kongresu privoščil, da se je pokazal na zunanjem balkonu kongresne palače, pred katero so bile zbrane velike množice bukareščanov, ki so vpili: „Ceaucescu in ljudstvo!“

Ceaucescu je v svojem nastopnem govoru pred kongresom poudaril, da bo Romunija sicer izpolnjevala svoje dol-

žnosti kot članica Varšavskega pakta do ostalih članic sovjetskega tabora, da pa bo istočasno vodila politiko „suverenitete, neodvisnosti in nevmesavanja v politične, gospodarske in obrambne zadeve drugih držav.“

Opazovalci se sprašujejo, kako namerava Ceaucescu to politiko izvajati. Romunija je trenutno praktično sama v svojem zadevnem prizadevanju „diplomatske neodvisnosti“, kakor to njevo politiko označujejo na Zahodu. Češkoslovaška je pokorjena, vsaj njeni vodilni organi so trenutno pokorni Moskvi, Titova Jugoslavija pa ostaja najbolj neopredeljena komunistična država v vzhodni Evropi.

Toda kljub govorjenju o demokratizaciji na partijskem kongresu se je tudi tokrat izkazalo, da romunski državljani v bodoče ne bodo uživali svobode. Umetnost in literatura ostajata tesno povezani s partijsko linijo, partijska kontrola nad vsem ostalim romunskim življenjem pa prav tako ostaja nespremenjena.

Romunija je povišala svoje diplomatsko predstavništvo v Izraelu na veleposlaniško raven, kljub sovjetskim protestom, da taka romunska politika kaže na „neenotnost politike socialističnih držav“ na tako važnem prostoru, kakor je Bližnji Vzhod. V Izraelu so to potezo romunske vlade pozdravili in tudi svoje diplomatsko predstavništvo v Bukarešti povišali v veleposlaništvo.

trebujejo komentarja. Prav tako ne razvoj, v kakršnem se ta komunistični velikan nahaja. Kdor je voljan videti, ta vidi. Kdor je slep, temu ni pomoči. In takšna je na srečo, sovjetska komunistična partija, odn. takšni so njeni vodje. S slepoto sovražstva proti Bogu se zapletajo vedno bolj v mreže kontradikcij, na vseh področjih, najbolj seveda na verskem področju. Po ustavi ima partija „svobodo protiverske propagande“, ki pa ji prav z razvojem znanosti in tehnike vedno manj služi. Ravno obratno, kakor je „vedel“ Marks ali Engels, ali kakor je „dognal“ Lenin. „Znanstveni ateizem“, ki mu je temelj gradil Lenin in ga visoko dvigal Stalin ter za njim propagiral Hruščov, ostaja puhla krilatice sovjetske in drugih komunističnih partij. Protibožja znanost je nesmisel. Božji mlini pa meljejo.

Un triste aniversario

En Praga y demás ciudades de Checoslovaquia, se ha declarado el estado de excepción, en previsión de posibles manifestaciones antisoviéticas. Es que el 20 de agosto se ha cumplido el primer aniversario desde que las tropas de la Unión Soviética y sus aliados del pacto de Varsovia han invadido y ocupado el país.

En todo el mundo libre se ha recordado este vergonzoso hecho con tristeza e indignación. Mientras en la propia Checoslovaquia este aniversario coincide con nuevas medidas contra la libertad del pueblo y de las personas. La censura de la prensa, mayor control, medidas policiales y militares más estrictas. Cualquier intento de manifestar libremente las ideas, o protestar contra las condiciones existentes puede costar hasta la vida.

Entre tanto los responsables no quieren reconocer su crimen, ni terminar con su proceder inhumano, sino que hasta quieren ser reconocidos como libertadores.

Žalostna obletnica

V Pragi in drugih mestih Češkoslovaške je vlada proglasila izredno stanje v pričakovanju morebitnih protisovjetskih demonstracij. 20. avgusta je namreč poteklo prvo leto, odkar so čete Sovjetske zveze in njenih zaveznikov Varšavskega pakta vdrle v državo in jo zasedle.

V vsem svobodnem svetu smo se z žalostjo in ogorčenjem spominjali tega sramotnega dogodka. V sami Češkoslovaški pa obletnica sovpada z novimi ukrepi proti svobodi naroda in posameznika. Tiskovna cenzura, poostreno nadziranje, krepkejši policijski in vojaški ukrepi. Vsak poizkus svobodnega izražanja idej ali protesta proti obstoječim razmeram lahko stane celo življenje.

Medtem pa krivci še vedno nočejo priznati svojega zločina ne prenehati s svojim nečloveškim ravnanjem, marveč zahtevajo zase še priznanje kot rešitelji.

Nova komunistična ofenziva v Vietnamu

NIXON DVOMI V NADALJNI UMİK

Vietnamski komunisti so pretekli teden izvedli eno svojih silovitih ofenziv v Južnem Vietnamu ter so težko prizadeli nekatere severnoameriške postojanke. Z raketnimi izstrelki so napadli tudi Saigon ter med prebivalstvom povzročili večje število smrtnih žrtev.

Vsled te nove komunistične ofenzive so se v Parizu pogajanja trenutno ustavila, v Beli hiši v Washingtonu ter v Pentagonu pa so začeli razpravljati o vprašanju umika severnoameriških vojaških oddelkov iz Vietnamu.

Kakor je znano, je severnoameriški predsednik Nixon objavil, da bo konca

avgusta t. l. 25.000 severnoameriških vojakov zapustilo vietnamsko bojišče in jih bodo nadomestili južnovietnamski vojaki. Tej prvi skupini naj bi potem sledile nove skupine, do konca letošnjega leta najmanj nadaljnjih 25.000 vojakov.

V Washingtonu so vsled komunistične ofenzive vprašanje nadaljnjih vojaških umikov iz Vietnamu postavili na prvo mesto ter opazovalci ugotavljajo, da se Nixon nagiba k mnenju nekaterih generalov, da letos razen prve skupine 25.000 vojakov nadaljnjih umikov severnoameriškega vojaštva iz Vietnamu ne bo.

Iz življenja in dogajanja v Argentini

Domneve, ravnovesje in izboljšanje položaja

Pretekli teden se je politično ozračje v Argentini zgoščalo izključno okoli govora, katerega je imel v Córdoba in praznovanju dneva aeronavtičke šef argentinske sile. Generalni brigadir Jorge Martínez Zuviría je ob tej priložnosti (10. t. m.) praktično prikazal program, kot si ga zamišljajo oborožene sile o svojem bodočem delovanju. Govor prvotno ni pritegnil pozornosti, a so pozneje opazovalci in analisti videli, da je vse ozadje bolj važno, kot bi z gledalo na prvi pogled. K temu je treba še dodati, da je Martínez Zuviría govoril nekako kot predstavnik tudi vojske in mornarice. Glavne njegove misli so bile: priznanje otvoritve socialne dobe; ta doba bi se začela približno v tem obdobju, tudi če ne bi bilo znanih nemirov v Córdoba, ki so povzročili spremembo v vladi; označil je politiko Revolucije in vlade kot politiko integracije in soudeležanja (participación); in končno izjavil, da oborožene sile „ne vladajo in ne sovladajo“, ker to ni njihova funkcija ne njihov namen.

Večina dnevnikov je preko tedna posvetilo svoje uvodnike tem točkam. Vtis med raznimi opazovalci je, da je s tem od strani oboroženih sil dana zasloba vladi generala Onganía in izrečen namen za sodelovanje z vlado in narodom za doseg skupnih narodnih idealov.

Seveda je s tem povezan uspeh socialnega obdobja, ki v mnogočem zavisi od normalizacije delavskega sektorja. Na tem polju pa ni novosti. Stvar stoji v rahlem ravnovesju. Sindikati so sicer napovedali splošno stavko za 27. t. m., a je splošen vtis, da jo bodo preklicali. Vzrok je zlasti prizadevanje vlade, da bi ugodila delavskim zahtevam potom delegata V. Suarezja, po drugi strani pa delavci sami niso nič kaj navdušeni nad stankami. Mir in red, v katerem se razvija sedanje delo, že samo po sebi predstavlja izboljšanje položaja. Poleg tega

ima delavski človek kljub vsemu zaupanje, da bo vlada končno le pripeljala do izhoda, ko bo tudi za delavca prišel čas, ko se mu bodo razmere izboljšale, ne le v teoriji, temveč tudi v praksi, zlasti na socialnem in gospodarskem polju.

K temu pa vodi več znakov, ki naznanjajo pričetek zboljšanja. Za delavce je najbolj važno to, da se bodo v kratkem sestale mešane komisije delavcev in delodajalcev, ki bodo preučile obnovitev delavskih konvencij in eventualno, po 1. januarju, tudi zvišanje plač v posameznih sindikatih.

IZ TEDNA V TEDEN

V Belfastu, glavnem mestu severne Irske, se je položaj pomiril. Hudi spopadi med protestanti in katoličani, ki so zahtevali nekaj smrtnih žrtev in povzročili veliko materialno razdejavanje v tem mestu in po drugih krajih dežele, so prenehali, ko je britansko vojaštvo zasedlo strateške položaje in prevzelo skrb za red in mir. Katoliško prebivalstvo severne Irske je bilo močno za postavljeno ter je njegov odpor prikupil do vrha. Pavel VI. se je zavzel za pravice katoličanov v severni Irski, a obžaloval uporabo nasilja.

Zahodnonemški predsednik Kiesinger je izjavil, da mora biti Zahod tesno združen vsled neprestane sovjetske vojaške nevarnosti, ki se še veča vsled moskovskega spora z rdečo Kitajsko. „Brutalna invazija Češkoslovaške je resno opozorilo svobodnemu svetu, da goji Moskva napadalne namene proti sleherni državi v njenem bloku, ki se ne bi pokoravala kremeljskim diktatom. Evropa in ZDA morata ostati tesno povezani v obrambi zahodne civilizacije.“ je prabil Kiesinger.

Deveto obletnico berlinskega zidu so praznovali Zahodni Berlinčani s polaganjem vencev na krajih ob zidu, kjer je smrt iz sovjetskih pušk doletela protikomunistične begunce, ki so poskušali preskočiti zid sramote.

Sramotna poteza Mitje Ribičiča

Zvezni izvršni svet, t. j. beogradska vlada, je pod predsedstvom Slovenca Mitje Ribičiča sklenil uporabiti sredstva, določena za ceste v Sloveniji, za ceste v južnih republikah.

Slovenija in turistični promet Jugoslavije

Skoraj ves motorizirani promet iz inozemstva v Jugoslavijo prihaja skozi prehode v Slovenijo. Lani je prispelo čez vse mejne prehode v Jugoslaviji 12,41 milijona osebnih avtomobilov, od tega 96,5% skozi mejne prehode v Sloveniji. S temi vozili pa je prišlo vsega 86,83 milijona potnikov, od tega 94,7% skozi mejne prehode v Slovenski Republiki. Tudi če izločimo maloobmejni promet, se ta razmerja mnogo ne spremenijo. V rednem prometu (brez obmejnega) je lani prispelo v Jugoslavijo z motoriziranimi vozili 26,32 milijona potnikov, od tega kar 24,36 milijona ali 92,5% čez obmejne prehode v Sloveniji. Velika večina teh potnikov je namenjena v druge kraje Jugoslavije, zlasti na Hrvaško Primorje in v Dalmacijo. Zato bi morali biti interes vsa jugoslovskega turističnega gospodarstva, da omogoči tem avtomobilistom neovirano vožjo od mejnih prehodov skozi Slovenijo v druge kraje.

1.268.000 osebnih avtomobilov v enem mesecu

Z nastopom glavne turistične sezone se je letos izredno povečal promet na cestnih prehodih v Sloveniji. V juniju, pred glavno sezono, je prispelo čez mejne prehode v Slovenijo že 1.268.000 osebnih avtomobilov, kar je še enkrat več kakor v zimskih mesecih. Z motoriziranimi vozili pa je prišlo v Jugoslavijo čez te prehode 4,21 milijona potnikov, od tega v rednem prometu 2,81 milijona in v maloobmejnem prometu 1,4 milijona potnikov. V prvem letošnjem polletju je bil promet po številu vozil in po številu potnikov za 16% večji kakor v lanskem prvem polletju. Zato se ne smemo čuditi, da slovenske ceste že pred viškom turistične sezone niso zmogle prometa, zlasti v prometnih konicah.

Cesta Šentilj—Nova Gorica

Ena najprometnejših cest v Sloveniji je prav gotovo ta, ki poteka od Šentilja skozi Maribor, Celje in Ljubljano do Nove Gorice. To potrjujejo tudi števila, ki govorijo, koliko se je na tem cestnem odseku pripetilo prometnih nesreč, koliko je bilo mrtvih in koliko je bilo približno materialne škode na vseh vozilih.

Vse je kazalo, da se bodo razmere zboljšale. Prišlo bi naj do realizacije sedmih cestnih projektov po vseh republikah. Mednarodna banka v Ameriki bo dala za te ceste v treh zaporednih obdobjih na razpolago sredstva, ki bodo znesla polovico stroškov. Slovenija ima izdelane načrte za dva sektorja od te najprometnejše ceste od Šentilja do Nove Gorice in sicer: Hoče—Levec in Postojna—Razdrto.

Zvezni izvršni svet v Beogradu je že s sklepom na seji 24. julija 1968 uvr-

stil na prvo mesto cestna odseka Hoče—Levec in Vrhnik—Postojna v spisek zahtev za posojilo, ki naj se predloži Mednarodni banki za obnovo in razvoj. Eksperti Mednarodne banke za obnovo in razvoj so oba odseka ocenili za ekonomsko utemeljena in sami predlagali podaljšanje gradnje odseka Vrhnik—Postojna do razvejišča v Razdrtem. Zvezni izvršni svet je na sejah 27. decembra 1968 in 26. marca 1969 ponovno potrdil svoj prejšnji sklep na podlagi katerega je bilo predvideno, da se bo predložilo Mednarodni banki 7 projektov, med njimi tudi odseka Hoče—Levec in Postojna—Razdrto. Ko so bili sprejeti ti sklepi, ni bil predsednik izvršnega sveta Slovenec.

Presenečenje in ogorčenje

Prišlo pa je presenečenje in razočaranje. Pod predsedstvom Slovenca Mitje Ribičiča je zvezni izvršni svet sklenil, da predloži Mednarodni banki za obnovo v odobritev posojila iz cestne odseke Beograd—Novi Sad, Sarajevo—Zenica, Peč—Pristina—Niš in Bar—Ulcinj, ne pa odseka Hoče—Levec in Postojna—Razdrto.

Po vsej Sloveniji je završalo. Zlasti glasna sta bila občinska odbora v Mariboru in Novi Gorici pa tudi slovensko časopisje ni molčalo. Po vsej Sloveniji so bila protestna zborovanja. V Mariboru še ni bilo tako razburljive seje skupščine občine Maribor pa tudi ne tolikšne enotnosti, ko so protestirali proti takemu zapostavljanju Slovenije. Delegacija zahodne Primorske, v kateri so bili župani občin Nova Gorica, Tolmin in Ajdovščina, trije zvezni in dva republiška poslanca, vsi izvoljeni na Gorškem, so 2. avgusta obiskali Ribičiča in mu izrazili ogorčenje Primorske ob nepojmljivem sklepu beogradske vlade. V Novi Gorici v teh dneh ljudje niso govorili drugega kakor o avto-cesti.

Župan Nove Gorice, odločen

Predsednik občinske skupščine Nova Gorica, Rudi Šimac je med drugim izjavil: „Iz podatkov in študij je znano, da je cesta Šentilj—Gorica najbolj obremenjena in temeljnega pomena za Slovenijo in Jugoslavijo. Kakšna so merila, da so izpustili predlagana odseka Postojna—Razdrto in Hoče—Levec, doslej še nismo zvedeli.“

Kot je znano, je npr. odsek Postojna—Razdrto skupen za vsa postojnska pahljača (Gorica, Koper, Reka in Trst). S pozitivnim mnenjem strokovnjakov Mednarodne banke za obnovo in razvoj o tem odseku je dobro seznanjen tudi zvezni izvršni svet.

Končno moramo obsoditi tudi način, s katerim je bilo to sporočeno naši javnosti. Investicija, o kateri smo Slovenci razpravljali več let, se nanjo pripravljali (pripravljani smo jo bili celo no-

siti na lastnih ramenih), je bila zavrjena, kar so nam bežno sporočili z drobno Tanjugovo vestičko. Ali je to način, s katerim se sporoča narodu odločitev, ki je zanj življenjskega pomena? “

Izjava Izvršnega sveta Slovenije

Velik odjek je imela s tem v zvezi izjava izvršnega sveta Slovenije, ki je bila nenavadno ostra in odločna.

Izvršni svet z ogorčenjem ugotavlja, da ga zvezna vlada v Beogradu sploh ni obvestila, da bo razpravljala o posojilu za gradnjo novih cest; zvezna vlada je samovoljno sprejela sklep, ki pomeni velik udarec za Slovenijo, saj gre mimo gradnje in modernizacije ceste Šentilj—Nova Gorica, ki je izrednega pomena za ves gospodarski, zlasti prometni in turistični razvoj Jugoslavije; pri tem je boleče zlasti to, da je Slovenija od vseh sredstev federacije, namenjenih za gradnjo cest v Jugoslaviji prejel v razdobju 1965—1969 komaj 3,4 odst., pri tem pa si je zgradila izključno s svojimi sredstvi koprsko železnico, pristanišče in vrsto cestnih odsekov. Zato je povzročil sklep zvezne vlade v Beogradu med Slovenci splošno ogorčenje, vznemirjenje, občutek neenakopravnosti in izigravanja, kar že ima zelo hude negativne politične posledice. Spričo vsega tega je izvršni svet republike Slovenije sklenil:

1. Zvezni izvršni svet v Beogradu naj o pereči zadevi nujno ponovno razpravlja ter uvrsti tudi odseka Hoče—Levec ter Postojna—Razdrto v četrto posojilo pri Mednarodni banki za obnovo in razvoj;

2. na prvem naslednjem zasedanju skupščine socialistične republike Slovenije bo govora o položaju, ki je nastal v zvezi z modernizacijo ceste Šentilj—Nova Gorica in s sklepom zveznega izvršnega sveta dne 16. in 17. julija 1969.

Ribičičev cinizem

Mitja Ribičič, ki je v času največjega ogorčenja širom Slovenije užival letni oddih v Strunjanu, je dopisnikom ljubljanskega „Dela“, „Primorskih novic“ in ljubljanskega radia prostodušno priznal, da je zvezni izvršni svet soglasno (torej je bil tudi on za to) sklenil, da se da prednost drugim republikam. Dodal je še, da je obstoječi sklep njegove vlade nepreklicen, potem pa je skušal vreči slovenski javnosti pesek v oči z izjavo, da se „popolnoma strinja z odločnimi stališči delovnih ljudi v Sloveniji, ki zahtevajo nujno zgradnjo cest.“

Tudi zamejski Slovenci protestirajo

Zaradi zapostavljanja Slovenije po beogradski vladi, ki ji predseduje Slovenec, se je dvignilo ogorčenje tudi med Koroškimi in Primorskimi Slovenci. Dovidnega izraza je prišlo predvsem v časopisju. Naš tednik v Celovcu obsoja Ribičičevo postopanje v posebnem uvodniku pa tudi Katoliški glas v Gorici odločno podpira Slovence v borbi proti krivičnemu postopanju.

Koristni nasveti za starše

Če se v družini govori kak tuj jezik, skušajte doseči na vsak način, da vaši otroci izkoristijo to naravno dobro.

Včasih se naleti pri otrokih na precejšen odpor proti govorjenju v tem jeziku, čeprav popolnoma razumejo, kar govorijo starši ali stari starši v nemščini, poljščini, madžarščini, itd. To otrokovo obnašanje je posledica naravnega upora vsakršnemu naporu, kajti lažje se izražajo v španščini, ali pa, ker ne znajo ceniti prednosti, ki bi jo to znanje prineslo v bodočnosti.

Druga manjša skupina otrok ima napačno mišljenje, da bi uporaba drugega jezika pomenila izgubo narodnosti, kar žali njih otroški patriotizem, ali pa bi se s tem izpostavili kritikam in zasmehovanju svojih tovarišev, prijateljev ali sosedov.

Na noben način ne smete opustiti svojih prizadevanj zaradi tega običajnega upiranja otrok. Vztrajajte in celo zahtevajte, da vam odgovarjajo v tem jeziku in se v njem vadijo.

S svojim prizadevanjem jim boste naklonili izredno darilo, s tem, da si bodo osvojili važno občevalno sredstvo v spontani in naravni obliki, brez težkih in zavijanih učnih lekcij, katerim se morajo podvreči pozneje drugi mladi in stari za dosego poznanja jezika.

Čeprav ta jezik ni izmed najbolj razširjenih, vedno bo obstajala priložnost, da izrabijo to dragoceno znanje.

Jezik dežele, v kateri živite, mora biti tudi uporabljen, iz jasnih razlogov, in je jasno, da ga bo otrok spoznal kakor drugi njegovi sovrstniki.

Če pa se, obratno, preselite za nekaj let v drugo deželo, morate delati na obraten način, tako da v hiši vedno govorite v kasteljanščini in prisilite otroka, da vam odgovori v istem jeziku, ker v tem slučaju bo tuj jezik tisti, ki se ga bo otrok laže naučil v šoli, pri igri ali v svojem otroškem občevanju.

(E. A., „Consejos útiles para los padres“, La Prensa, Bs. Aires, 16. 8. 1969)

Kulturna pritlikavost slovenske radiotelevizije

V četrtek, 24. julija ob 8. uri zvečer je slovenska radiotelevizija prenašala uradni sprejem treh ameriških vesoljcev na letalonosilki, ki so se bili pravkar srečno vrnili na zemljo. Predsednik Nixon jih je prisrčno pozdravil in trije vesoljski junaki so sproščeno z njim govorili. Slovenski poročevalec je spretno prevajal njih besede, očividno mu angleščina ni delala težav. Nato pa je prišlo do prizora, ki ga slovenska radiotelevizija kar ni mogla prebaviti. Nixon je odstopil prostor pri mikrofonu možu, ki je bil po vsem videzu vojaški duhovnik. Astronavti, ki so bili še pravkar razigrani, so se nenadoma zresnili in glavice so se jim sklonile. Očividno je bilo, da molijo, da so stopili v stik z Nekom, ki

je modrejši, višji in močnejši od njih. Samo slovenski napovedovalec ni znal več angleščine. Ni vedel več povedati, kaj govori mož v belem, in njegov glas je zamrl. Nekdo drug je nato začel govoriti o zdravniškem pregledu, ki čaka astronaute, pa o uspehih človeštva in podobno.

Potem je slovenska radiotelevizija oddajo končala; najbrž je bilo preveč „mučno“ gledati „zmagoslavno človeštvo“, ki so ga predstavljali trije vesoljci, s sklonjenimi glavami. Še bolj pa je bilo mučno tisočem slovenskih gledalcev, ki so bili priča, kako skromen verski obred lahko slovensko radiotelevizijo čisto vrže iz tira.

APLAVZ, kakršnega že dolgo ni bilo slišati v Slovenski hiši, je doživela vprizoritev tragično veselo trodejanke MATERE (Napisal Stanko Majcen). Desetorica igralcev je v režiji Marjana Willenparta z uspehom postavila to dramsko delo na oder. Oceno o igri, ki jo bo Slovensko gledališče ponovilo v soboto 23. avgusta (ob 20. uri) in nedeljo 24. avgusta (ob 17. uri), bomo prinesli v prihodnji številki.

Janko Hafner

Akademski svoboda in izpiti v Ljubljani — nekdanj

Nekaj spominov, napisanih ob 50-letnici Ljubljanske univerze našim študentom na univerzah v Buenos Airesu zato, da bodo lahko primerjali tedanji študentovski raj s sedanjimi vicami.

L. 1925 je študent, ki se je hotel vpisati na tehniko ljubljanske univerze, imel že dokaj lepo izbiro med inženirskimi poklici. Vabili so na študij naslednji oddelki: gradbeni, arhitektonski, električni, rudarski, kemični in gospodarski. Preden sem se vpisal na tehniko, sem seveda šel na ogled v katoliško akademsko društvo „Danica“ (preselilo se je po vojni z Dunaja), kjer sem se tudi včlanil. Začetniku brucu (to ime je bilo povzeto po tradicionalni oznaki na avstrijskih univerzah) so študentje iz višjih letnikov pomagali in svetovali, da se je prav in pametno vpisal. Kakih predhodnih tečajev ali pripravljanih letnikov ni bilo. Matura je bila vsotpnica na tehniko.

Ko sem se jeseni l. 1925 vpisal na kemični oddelek — kemija me je v zadnjih letih gimnazije kar očarala — sem se odpeljal domov v škofjo Loko. Povedal sem, da sem se vpisal na kemijo (do tedaj sem molčal) in da bom moral na semester (pol leta) plačevati po 300 din (kakih 10 USA dolarjev) za vaje v kemičnem laboratoriju. Pa me je mati prijela: „Fant, ti si pozabil, da imaš še brata, ki je na pol pota v srednji šoli. Od srca želiva in bova z očetom vse storila, da bosta doštudirala, toda žrtvovala bova za oba — ena-

ko. Več kot to, da bova poleg drugega plačevala stanovanje in hrano pri tebi v Ljubljani, najbrž ne bova zmogla. Zato študiraj kar hočeš, ampak nekaj takega, kjer ne bo še dodatnih stroškov!“

Pa sem se prepisal na — elektrotehniko jakih in slabih tokov. Ko sem v Danici povedal, da sem se odločil za elektrotehniko, me je gradbenik, prav tako zavodar, stal je že pred zaključkom študij, po pravici zavrnil: „Seveda, ti se boš pa šel ta nobel inženirja. Bodi pameten, kaj boš pa delal kot elektrotehnik? Ali misliš, da boš gradil elektrocentrale? Ne, te bom gradil kvečjemu jaz kot gradbeni inženir. Če misliš, da boš delal načrte za elektrostroke, ki jih bo elektrarna rabila, se motiš. Te bodo naročili pri Siemensu v Nemčiji. In ko jih bodo montirali, boš lahko samo gledal, kako jih postavlja monter iz Nemčije.“ Imel je čisto prav — saj radiotehnika tedaj ni bila niti v povojih.

Ko so ustanovili l. 1919 ljubljansko univerzo, ni bilo ne profesorjev, ne sloopij. Ko gledam nazaj, še danes ne razumem, kako so odgovorni po razslu svetovne vojne mogli spravit skupaj to čudo in osnovo za naš veliki razvoj. L. 1925 je že stalo v Aškerčevi ulici za

velikim, starejšim poslopjem Srednje tehnične šole, novo poslopje tehnične. Seveda je bilo premajhno, a zgrajeno je bilo iz privatnih, slovenskih sredstev! Tam so bile predavalnice, risalnice in nekaj laboratorijev. Hodili nismo samo tja na predavanja, ampak tudi na univerzo na Kongresnem trgu.

Domovina je klicala Slovence strokovnjake z vseh strani na univerzo. In jih je priklicala. Tudi nekaj čehov, živelih že prej v Ljubljani, je zasedlo nekaj stolic (inž. Kralj, — inž. Kasal za železobetone). Na pomoč so prišli emigranti iz Rusije (dr. Nikitin, svetovno priznani strokovnjak za petrografijo, inž. Grudinski za mehaniko). Med Slovenci sta blestela na tehniko šahovski veleojster, elektroinženir dr. Milan Vidmar in na kemiji dr. Maks Samec poleg mnogih drugih strokovnjakov.

Kar nam je bilo najbolj všeč, je bila tedanja, mislim da pravilno umevana, akademska svoboda. Noben profesor se ni brigal, če si hodil na predavanja. Na izpitu si moral znati, pa naj te je profesor poznal ali ne. Tudi tehnične vaje, recimo v strojnem risanju in opisni geometriji, si lahko risal doma ali pod vodstvom asistenta v risalnici na tehniko. Odločala je samo izvedba tehnične risbe same. Vse v letu narisane plahte je pred teboj na koncu leta ocenil drugo za drugo profesor sam in ti povedal: toliko vam dam, ali pa te je celo pohvalil.

Izpite smo delali iz posameznih predmetov. Iz glavnih in stranskih, sa-

mo vpisati (poslušati ali ne) pa smo se morali še v nekaj povrhu predmetov, potrebnih za širše inženirsko obzorje. Kdor je napravil po dokončanih dveh letih predpisane izpite, je s tem opravil polovico študija — imel je v žepu takoimenovani pripravljani del diplomskega izpita. Po dokončanih izpiti tretjega in četrtega letnika si dobil še diplomsko delo. Če si ga dobro izpeljal (delo je trajalo navadno 6 mesecev) in je komisija delo pozitivno ocenila, si opravil strokovni del diplomskega izpita — priboril si si naslov inženirja.

Edina omejitev med prvimi in zadnjimi letniki je bila ta, da nisi mogel polagati izpita iz 3. in 4. letnika, če nisi že opravil vseh predpisanih izpitov iz prvih dveh let. Sicer pa je zopet na široko sijala akademska svoboda. Iz predmeta, ki si ga poslušal pred dvema ali tremi leti, si lahko delal izpit, ne da bi moral zadnje leto zopet poslušati isti predmet. Na tehniko je tedaj študiralo kakih 600 študentov v vseh oddelkih in letnikih. Tudi začetni — prvi letniki niso imeli več kot 50—60 slušateljev. Razumljivo je, da je bil zaradi tega odnos med profesorji in študenti v mnogih primerih — osebni. Ljubljanska univerza ni bila tovarna, kjer so se izdelovali izobraženci, bila je velika družina, kjer je večina očetovskih profesorjev imela izredno razumevanje za vse muha in mladostne podvige študentov Zaslovela pa je ljubljanska tehnika kaj hitro, da sila mnogo zahteva in da pošilja v svet inže-

nirje, ki res marsikaj znajo. Dokaz: v prvih 20 letih obstoja ljubljanske tehnične je na vseh oddelkih napravilo še doktorat iz inženirskih ved samo — 19 inženirjev.

Osebo poznanje je bilo v prid študentu, če je hotel in mogel sproti študirati. Seveda smo tudi mi imeli toliko drugih opravkov, vse bolj važnih kot — študij. Igrali smo po odrih, režirali po prosvetnih domovih, posedali zvečer po gostilnah, zjutraj pa marsikaj prespali kako predavanje. Tako je bilo in najbrž vedno bo. Seveda je študent tedaj v Ljubljani užival protekcijo. V kavarnah (podobnim večjim tukajšnjim barom z igralnicami za biljard) so študentje pozimi na gorkem lahko študirali, naročili so le črno kavo, nato jim je pa natak vse popoldne nosil kozarce vode, da so imeli kaj piti. Kljub temu so veljali kot polnovredni gostje, ki bodo nekoč s cvenkom v žepu hodili posedat v kavarno svojih študentovskih let. Prednost so imeli pri revijah, angleških, francoskih in nemških; kavarne so bile pri nas tudi izrazite čitalnice.

Kdor ni napravil potrebnih izpitov, se je vpisal naprej na univerzo in polagoma dodajal izpite. Izgubil ni nič — razen časa, študij se mu je podaljševal. Takim študentom, ki so si nabrali že večje število let, pa malo izpitov, so pravili stara bajta. Tudi jaz sem postal stara bajta. Kmalu po prvih letih študija sem po naključju povalhal tiskarsko črnilo. Omamilo me je. Kar zaneslo me je v žurnalizem in tam

Novice iz Slovenije

LJUBLJANA.— Gašper Dermota, operni pevec in član slovenskega vokalnega okteta, se je smrtno ponesrečil v nedeljo 3. avgusta. S svojim avtom se je peljal proti Mednu. V Stanežičah mu je stopila na cesto pred avtomobil vrnjena ženska. Zavil je na levo ter se zaletel v nasproti prihajajoči avto. Bil je na mestu mrtev. Star je bil 52 let.

KRANJ.— Od 8. do 19. avgusta je bil v Kranju 19. Mednarodni gorenjski sejem. V preteklem letu je sodelovalo 36 inozemskih razstavljalcev, v letošnjem pa 52. Na sejmu so bile zastopane elektroindustrija, lesna, živilska, tekstilna industrija, kmetijski stroji, športna oprema, osebni avtomobili itd. V zabavnem programu je sodeloval poleg raznih slovenskih ansamblov tudi ansambel Manjifiko iz Skopja.

LJUBLJANA.— Slovenskemu orgelskemu virtuozu Hubertu Bergantu je Klub študentov, gojitelj umetnosti J. S. Bach iz Ljubljane v okviru zamenjave s Koncertno direkcijo Zagreb priredil koncert v zagrebški katedrali; to je bil njegov prvi nastop v prestolnici Hrva-
tov. Odlične elektro-trakturne orgle (igralnik je s štirimi manuali in pedalom, od 76 pojočih registrov je kar 15 jezičnih registrov), ki so delo znane nemške tvrdke Walcker, so s svojim velikim številom registrov nudile registracijo izbiro vseh mogočih kombinacij barv.

Program je v prvem delu obsegal dela starih nemških mojstrov (J. J. Froberger, G. Böhm, J. S. Bach). Drugi del je bil prepuščen Francozom. Slovenski sodobni skladatelji so bili zastopani s P. Ramovšem in je njegova skladba „Fanfara za orgle“ tako doživela krstno izvedbo zunaj Slovenije. Koncert je organistu H. Bergantu prinesel velik uspeh, zagrebško glasbeno občinstvo je bilo nad njegovo igro navdušeno, organizatorji koncerta pa so izrekli željo, da bi temu koncertu sledili vsakoletni nastopi v Zagrebu.

LJUBLJANA.— Ivan Zorman, prvi ravnatelj Naročne galerije in njen soustanovitelj, je obhajal 29. julija svojo 80 letnico. Ob tem jubileju je Anica Cevc zapisala v ljubljanskem Delu: „Sedaj si težko predstavljamo, kako drzna je bila zamisel ustanovitve slovenske Narodne galerije v avstrijskem državnem okviru. Proglasi za ustanovitev, ki jih je pripravljali odbor objavljen l. 1918, zvene za naša ušesa kar romantično propagatorski. Tedaj pa so bili del političnega programa in ustanovitve Narodne galerije je bila eden od velikih uspehov malega naroda.“

LJUBLJANA.— Pri kreditni banki in hranilnici Ljubljana je 345.000 varčevalcev pri vseh njenih poslovnih enotah doslej zbralo kar milijardo in 50 milijonov novih dinarjev hranilnih vlog. Ta pomembni dogodek je Kreditna banka in hranilnica Ljubljana zabeležila v prvi polovici tega leta. Od hranilnih vlog je vezanih na eno leto 524 milijonov Ndin. Hranilne vloge občanov pri kreditni banki in hranilnici predstavljajo

jo nad 10% vseh hranilnih vlog v Jugoslaviji in 50% vseh hranilnih vlog v Sloveniji.

KRANJSKA GORA.— Kranjskogorska žičnica se ukvarja s pripravljalnimi deli za zgraditev nove sedežnice oziroma za rušenje stare. „To bo prva doma izdelana sedežnica, ki bo imela več kot 450 prevozov na uro,“ pravi direktor žičnice, Vid Česen. „Izdelala jo bo mariborska Metalna. Veljala bo okrog 180.000 dinarjev in če bo šlo vse po načrtih, naj bi obratovala že 15. decembra letos.“ Razen tega pa nameravajo v Kranjski gori seči z vlečnicami tudi v Podkoren. V načrtu je 1250 metrov dolga vlečnica na Vitranc. Spodnja postaja bo ob nekdanji železniški postaji v Podkorenu, zgornja postaja pa bi bila 450 metrov višje ob tretjem stebur drugega dela sedežnice na Vitranc — to je ob bivšem startu za ženske. Na uro bo nova vlečnica prepeljala 860 smučarjev in bo prva tovrstna vlečnica v Sloveniji.

PODČETRTEK.— Kmetom bi sedaj radi dali strokovno izobrazbo. Dolgo let so ga zanemarjali, sedaj pa prihajajo do spoznanja, koliko škoda je to prineslo. Računajo, da je v Sloveniji okoli 50.000 kmetij, ki bi potrebovale razgledane in strokovno izobražene kmete. Vseh kmetijskih šol pa je v Sloveniji samo 10. Te nikakor ne zmorejo izvesti tako velike naloge. Zato je republiški svet za šolstvo v juliju mesecu sklenil, da bi kot delno rešitev že v prihodnjem šolskem letu začeli s poučnim kmetijsko-gospodarskim poukom na nekaterih osnovnih šolah, ki bi bil vključen v program osemletke. Med temi šolami je v načrtu osnovna šola v Podčetrtku, v Tišini in v Prekmurju in še nekatere druge.

Umri so. Ljubljana: Zinka Kregar, Milan Jerič, Vida Grošelj, Ignacij Slana, bolniški kurat, Avguštna Zarnik, Martin Šivic, mes. mojster v p., Franja Virant r. Orehek, Marija Šifrer r. Kovač, up., Avgusta Trebše r. Res, učiteljica v p., Vinko Požar, bivši pek. mojster, Marija Podgornik, Viktor Polak, Tine Koman, dipl. ekonomist, Niko Škof, Ana Kovačič r. Kapus, Angela Drolc, Edvard Kramer, žel. v p., Pepca Dejak r. Indof. Margareta Mravljak, Podkraj-Velenje; Alojzija Habe, up., Idrinja; Leopoldina Pepel, Vransko; Jurij Adam, geometer, Celje; Jože Sabadin, Piran; Magda Burdych r. Potočnik, Škofja Loka; Fran Rado Ravber, urednik Primorskega dnevnika, Trst; Marija Volk r. Čerin, Domžale; Franc Rebernik, kolarski mojster (96), Kamnik; Pavla Kostomaj r. Pajman, Celje; Marija Lampič r. Bricej (84), Bizovik, Bogo Cof, obratovodja, Kranj; Peter Založnik, Preska; Miha Novak, up., Polje, Franc Slabanja, pleškarski mojster, Štepanja vas, Anton Makovec, Barje pri Ajdovščini; Mihael Dervarič, Murska Sobota; Ivana Potočnik (90) — Nackova mati, Hotavlje; Marija Maligoj, Nova Gorica; Jernej Čehovin (76 l.), Senožeče; Franciška Mrvar (Kotarjeva mama), Vič; Olga Golob r. Kodrič, Čatež; Marija Bolta (87) r. Mejač.

Nikdar najbrž še noben molčec kibic ni bil tako nesrečen kot jaz. Vedno bolj jasno je postajalo, da bo profesor izgubil. Ves čas mi je rojilo po glavi: za tale mat boš pa ti pri izpitu dobil rešan, Res je izgubil in odšla sva v njegov kabinet.

Vedel sem, da dr. Plemelj vidi v vseh tehnikah matematične revčke. Bil je sijajen matematik ter je kot predavatelj znal prikazati vse probleme tako jasno in enostavno, da ga je bilo veselo silo poslušati. Le škoda, da tedaj še ni bilo magnetofonov. Še večja škoda, da nikdar ni napisal slovenskega učbenika. Začel je: „Kaj naj vas pa vprašam stara bajta. No, pa mi povejte to!“

Kamen se mi je odvil od srca. Prvo vprašanje so bila splošna pravila — o množenju! S hitrimi koraki sva šla po snovi letnika in vedno težje naloge sem moral reševati. Videl sem, da me preizkuša, kdaj bom spodrsnil, a me je sredi nalog parkrat opozoril, da sem krenil na krajšo pot. V pol ur sva obdelala vse glavne točke letnika. Končano.

Vzel je v roke mali žepni notes, listal po njem in vpisal red. Pogledal me je smeje: „Takole čez teden dni dvignite izpričevalo na dekanatu. Veste, sem vam dal 9, ker ste znali prav vse, kar sem vprašal, kljub temu da ste taka stara bajta. Pa kmalu pridite na drugi izpit!“

Janez Majeršič umrl

Zopet je omahnil eden tistih slovenskih mož, ki so v domovini med obema svetovnjima vojnama gradili in zgradili mogočno in lepo slovensko narodno stavbo v gospodarstvu, kulturi in politiki. Pokojnemu Janezu Majeršiču je Bog dal veliko talentov. Njih zakopal. Vse je z velikim uspehom uporabil v delu za sredo in blaginjo svojega bližnjega in za rast slovenskega naroda. Janez Majeršič o krščanskih resnicah ni le govoril in dokazoval, da so edine resilne, ampak je vse delo in žrtve usmeril v to, da bi slovensko družbeno življenje bilo tudi dejansko zasidrano na temeljih krščanstva. Dasi osebno skromen kot malokdo, je bil neizprosen in velik, kadar je branil resnico.

Zivljenjska pot Janeza Majeršiča je v kratkem tale: Rodil se je 23. maja 1896 v Trzinu. Po ljudski šoli se je v Mallyjevi tovarni usnja začel učiti usnjarstva. Nato je hodil v obrtno nadaljevalno šolo in kot izučeni usnjarji delavec služboval do marca 1918 v Polakovih tovarni na Vrhniki, tedaj je bil poklican k vojakom, kjer je ostal do konca vojne. Po vojni je dobil zaposlitev v Trzinu pri Mallyju v svoji stroki.

Majeršič se je začel javno udeleževati že kot usnjarji učenc. Razmere same so ga k temu prisilile. V tovarni je imel vsak dan opravka s socialisti, ki so propagirali marksističen socializem. Janez Majeršič se jim je postavil po robu in pobijal njihovo propagando. Ves prosti čas je porabil za študiranje socialnih vprašanj. Preštudiral je večkrat Krekov Socializem. Da je bil lahko kos svojim idejnim nasprotnikom, je imel naročena poleg Slovenca, še liberalni Slovenski narod ter socialistični Naprej. Zaradi svojega nastopanja v obrambi delavskih pravic, je dobil med delavci splošen ugled in je kmalu postal obratni delavski zaupnik. V plenum Delavske zbornice je prišel že leta 1922. Poleg dela v krščanskih strokovnih in delavskih organizacijah, se je močno udeleževal tudi v Slovenski ljudski stranki.

Leta 1924 je sodeloval pri ustanovitvi znane usnjarjske zadrage Runo v Trzinu ter prevzel njeno vodstvo. To močno industrijsko podjetje je vodil, kot predsednik polnih 17 let tako vestno in dobro, da so Nemci ob zasedbi po izdelani bilanci ugotovili aktivne 900.000 RM, to je 18. milijonov dinarjev. To je bilo edinstveno industrijsko podjetje na združni osnovi in je pravično delilo dobiček med delavce.

Leta 1927 je bil Majeršič izvoljen za oblastnega poslanca na listi SLS v občinski skupščini je postal njen tajnik. Po razpustu SLS leta 1929 je politično deloval podtalno. Pri občinskih volitvah leta 1933 je odločno nastopil proti vladni listi z opozicionalno listo. Vsa naslednja leta je neumorno spopolnjeval krajevno politično organizacijo SLS ter je bil nato leta 1936 na njeni listi izvoljen za trziškega župana. Tudi na tem položaju je razvil vse svoje sposobnosti. O tem dovolj zgovorno pričča trziški občinski dom, ki je bil zgrajen pod Majeršičevim županovanjem in je stal 3 milijone dinarjev. V njem so bili vsi občinski uradi, orožništvo, sodnja zaporja, bolniška blagajna, 8 stanovanj, pokrita tržnica in 6 trgovskih lokalov. Pod njegovim županovanjem so obnovili tudi trziški vodovod, kar je občno stalo 600 tisoč dinarjev.

Leta 1938 je stranka poslala g. Majeršiča, kot predsednika usnjarjske tovarne zadrage Runo v upravni odbor Zveze industrialcev. Na prvi seji je bil izvoljen za predsednika njenega usnjarjskega odseka. To je bil edinstven primer, da je bil delavec predsednik zastopstva slovenske industrije usnja, ki je štela 67% vse usnjarjske industrije v Jugoslaviji.

Ob nemški zasedbi Gorenjske je prišel v Ljubljano, kjer je nekaj časa delal v usnjarji stroki, dokler ni bil imenovan za župana na Dobrovem. Tudi na tem položaju je razvil svojo delavnost v dobrobit občine in njenih občanov. Begunska leta je preživel v Lienzu in Spittalu v Avstriji. Ko je prišel v Argentino je bil na 2. občnem zboru Društva Slovencev 23. januarja 1949 izvoljen za podpredsednika in je vršil to funkcijo do konca leta, ko je odšel v Mendoza, kjer je postal kmalu tajnik tamošnjega Društva Slovencev.

V Buenos Aires se je vrnil septembra 1953, kjer je zopet razvil svojo delavnost. Bil je zvest sodelavec Slovenske Krščanske Demokracije — SLS, Družabne pravde in drugih organizacij. Po smrti dr. Ahčina leta 1960 je pre-

Vsak teden ena

STARA MATI

Stanko Majcen

*Ko se nagnem nad tvoj dan,
noč je gluha, topa,
bil si mi — Bog ve — poslan
iz vesoljnega potopa.*

*Zdaj si dete spet napetih lic
in zardelega ušesca,
tipaš, tipaš, kjer ni nič
— to so plahi prstki mesca.*

*Jaz pa sama in brez mleka,
ko da čakam na pogibel,
čakam na mizarskega človeka,
da mi steže jo, to zibel.*

vzel predsedstvo stalnega odbora za socialne dni, ki ga je odložil pred nekaj leti zaradi zdravja, ki mu je pešalo. Ljubezni do knjig je ostal zvest tudi v emigraciji. Nele da je bil od prvih počtkov naročnik Svobodne Slovenije, je kljub skromnim dohodkom kupil vsako slovensko knjigo ki je izšla v emigraciji. V zadnjih letih mu je bilo posebno težko, ker zaradi bolezni na obeh ni mogel toliko brati kakor bi rad in kakor je bil navajen.

Umrl je v sredo, 13. avgusta v Slovenski vasi pri svoji hčerki štefki por. Žitnik. Pogreb je bil v četrtek 14. avgusta iz Slovenske vasi po pogrebni sv. maši katero je daroval vikar g. Petek CM. Pogreba so se poleg prebivalcev Slovenske vasi udeležili pokojnikovi prijatelji: dekan Ciril Milavec, ki je kot kaplan služboval v Trzinu, p. Ciril Petelin, bivši jeseniški župan Valentin Markež, pokojnikov rojak iz Trziča Rudolf Ribnikar, notar Josip Lesar s katerim je bil Majeršič skupaj v banskem svetu in župnik Tone Škulj, pri katerem je Majeršič delal v zadnjih letih. Pri grobu so mu govorili: V imenu Slovenske vasi vikar rev. Petek, v imenu Družabne pravde predsednik Jan Maks, v imenu Slovenske krščanske demokracije — SLS Miloš Stare, in župnik Tone Škulj.

Naj bo pokojnemu Majeršiču dobri Bog plačnik za vsa dobra dela in naj mu da zadoščenje za trpljenje, ki ga je pretrpel. Vsem svojem in sorodnikom pa naše iskreno sožalje.

SLOVENC I V ARGENTINI

Osebnosti

Poročila sta se na praznik 15. avgusta v Lujanu gšč. Lučka Bajec in g. Janez Berčič. Za priči sta bila nevestin oče g. Viktor Bajec in ženinaova mati g. Ivana Borštnar vd. Berčič por. Ilc. Poročni obred in poročno sv. mašo je opravil ženinov stric g. Matko Borštnar. Mlademu paru čestitamo in mu želimo obiloto božjega blagoslova.

Romanje v Lourdes

V nedeljo, 17. avgusta, se je zbralo okrog dva tisoč Slovencev pri Materi božji v Lourdesu.

Prišli so iz vseh krajev Velikega Airesa. Prišli so oni, ki so že okrog 40 let v Argentini. Prišli so tisti, ki so pred 20. leti zapustili evropska tla. Ni pa seveda manjkalo tudi onih, ki so bili rojeni že v Argentini.

Slovenska mladina iz Mendoze je vrnila obisk buenosairečanom s svojim obiskom v Buenos Airesu. Prišli so v četrtek, 14. t. m. zvečer. V petek sta jim SDO in SFZ v Ramos Mejiji pripravila družabni večer, v soboto so bili na izletu v Ezeizi in potem na igri Matere, v nedeljo pa na Pristavi in v San Justu.

S takimi medsebojnimi obiski se mladina spoznava in povezuje, pa tudi izraža svojo slovensko zavest medsebojne povezanosti.

Poročilo o prireditvi Zedinjene Slovenije ob 20-letnici slovenskega šolstva v Argentini bomo priobčili v prihodnji številki.

„Starinski dan“ v Mendози

Za mladinskimi „športnimi dnevi“, katere v juniju pripravijo naši mladi s svojimi vrstniki ob obisku iz Buenos Airesa, je prišel pri nas že skoro v navado vsakoletni „Starinski dan“. Tedaj namreč „stari“ zberó vse svoje mladostne sile in se v odbojki pomerijo z mladimi, zmago na kateri koli strani pa proslavijo v veseli družabni prireditvi.

Tako je bilo tudi letos, na drugo nedeljo v avgustu. Društvu Slovencev v Mendози pa se je posrečilo, da je moglo tokrat prireditvi dati tudi pomemben prosvetno-kulturni značaj. Na sobotni predvečer smo namreč v svoji sredi pozdravili predsednika našega osrednjega društva Zedinjene Slovenije g. Boža Stariha, ki je za to priložnost prišel prvokrat na obisk v Mendoza s svojo družino. Njegov obisk je imel dva bistvena namena: da se mendoško Društvo v svo slovensko skupnostjo v Mendози pri svojem delu čim tesneje poveže s centralo in bi to poživljeno sodelovanje rodilo obojestranske čim bogatejše sadove; in pa da se podrobneje pogovori o našem slovenskem šolskem tečaju.

Zato je v soboto popoldne g. prednik imel razgovore in posvete na izredni seji društvenega odbora. Obiskal je za nekaj trenutkov tudi naš otroški tečaj, ko so se otroci vprav pričeli ob diapositivih in spremljajoči razlagi seznanjati z našo domovino Slovenijo, kot priprava za naš oktobrski narodni praznik. Naš tečaj je zdaj dobil tudi svoje ime: Slovenski tečaj sv. Cirila in Metoda v Mendози.

Društvenemu vabilu se je zvečer odzvalo obilno število rojakov in prijateljev. Tako da je bila dvorana ob pogrnenjih mizah kar do zadnjega kotečka zasedena.

Na oder je stopil naš „priložnostni pesnik“ g. Jože Bajda in je v gladko tekočih verzih in šaljevem tonu pozdrvil smisel prireditve ter za odbojko prihodnjega dne seveda „drukal za ta stare“.

da pride med nas predsednik našega osrednjega društva. Tudi fantje in dekleta so posebej pozdravili g. predsednika Stariha in gospe izročili šopek rdečih nageljnov.

G. prednik Stariha je nato izročil pozdrave vseh buenosaireških rojakov in prijateljev ter razložil namen svojega obiska. V posebno veselje mu je bilo, da je videl dvorano zares polno in pa da so imeli skoro večino naši mladi, fantje in dekleta.

Sledil je skupen asado, ki je vse povezal v izredni prisrčnosti do pozne ure. Tudi pesem se je oglasila. Mimogrede naj bo omenjeno, da se je g. prednik srečal tu s svojim nekdanjim „strogim“ profesorjem B. Bajukom z begunske gimnazije na Koroškem in sta v prisrčnem razgovoru obujala spomine na tiste čase, ko so naši študentje-begunci pod vodstvom neuklonljivega in neodipljivega ravna. Marka Bajuka že na vetrinskih poljanah in ni vah pričeli z učenjem in je bil g. Stariha nato v Pegzezu med prvimi slovenskimi begunskimi maturanti.

V nedeljo popoldne je č. g. Jože Horn skupno slovensko mašo daroval za vse žive in mrtve mendoške Slovence. Tudi nagovor med sv. opravilom je bil posvečen osnovni misli našega skupnega praznika; saj je kot nalašč iz mašnega speva psalmist vprav to nedeljo nam vsem govoril: Bog je na svojem svetem kraju; Bog, ki ljudem ene misli daje pridobivati skupaj v domu. On daje moč in jakost svojemu ljudstvu...

Popoldne je nastopilo na igrišču „izbrano staro moštvo“ proti mladim v odbojki. Borba je bila „resna“ — no, ja — mladi so odnesli pač zmago, pa samo za dober las in pol. V ponovno napolnjeni dvorani je imel nato govor

g. predsednik Božo Stariha

V uvodnih besedah je prikazal, kako so se slovenski begunci naseljevali po vsej Argentini in je ugotovil, da „danes ni kraja v Argentini, kjer ne bi mogel srečati Slovencev.“ Poudaril je, da smo vsi del „enega narodnega telesa, ki se

bo ohranil v Argentini le kot celota ali pa bo izginil.“ Opozarjal je, da moramo biti „med seboj trdno povezani, čutiti moramo skrb za usode vseh naših rojakov.“ Nato je nadaljeval:

„Petindvajseto leto teče; naj nas vse blagostanje, ki smo si ga priborili s trdim delom, duhovno ne pomehkuži! Ko smo pred 25 leti bili med tistimi tisoči, ki so zapuščali vse, kar so imeli, in si reševali le gola življenja, prosimo danes Boga, da našim otrokom ne bi bilo treba kaj takega doživeti!“

Slovenski smo se ohranili skozi tisočletja, ker smo bili zvesti Bogu in zato moramo v tujini paziti, da si te moči ne zapravimo; da za sklado leče ne prodamo svoje narodnosti in svoje vere.

Komunizem je povsod na delu. Je rakrana naše moderne družbe in izpodkopuje temelje naših svobodnih ustanov. Zato uporabljaj načine in metode, ki nas včasih presenečajo. Mnogi tega nečesto videti ali pa skrivajo svojo glavo v pesek, ker se ne upajo postaviti v bran. Mi pa, ki smo ta sistem spoznali in okusili, moramo biti pripravljeni ob vsaki priložnosti to spoznanje izpričevati.

Eden največjih uspehov svetovnega komunizma je, da je skoraj prepričal svet, da mu ni nevaren.

Družina, osnovna celica naše družbe, mora biti vir duhovnega bogastva in načelne usmerjenosti. Zato pri vsem tem ne smemo pozabiti na našo lastno mladino. Vpliv okolja je tako močan in zgledi tako močni, da nas naši mladi včasih sami ne razumejo. Pri vsej svoji ideološki zgrajenosti smo včasih le premalo važnosti polagali na to, da bi jo pravilno poučili. Če naša mladina ne bo dobila v mladosti dovolj znanja in ljubezni do rodu do domovine, bo redno šla naravnost v narodno pogubo.

Argentinci gledajo na nas in nas opazujejo. Zato moramo skrbeti, da ne bomo nikogar razočarali: ne Boga, ne svojih staršev, ne Argentinec! Ne smemo pozabiti, da so naši sinovi Argentinci — slovenskega izvora.

Marijo smatramo za vodnico slovenskega naroda. Obrnimo se k Njej s prošnjo za tisto mladino, ki je zrasla na južni polobli da bi ostala zvesta veri svojih staršev, da bi spoštovala domovino svojih staršev in obenem ne pozabila dolžnosti, ki jih ima do svoje nove domovine — Bog vas živi!“

Navdušeno ploskanje in zahvala mendoškega predsednika g. Luke Grintala sta bila dokaz globokega vtisa, ki so na vse navzoče napravile govornikove besede.

Razvila se je ponovno v intimni povezavi družabna prireditev pri pogrnenjih mizah.

Bb,

V Zuerichu v Švici je pomlajena lahkoatletska moška ekipa Jugoslavije izgubila z 96:116 točkami. Letošnje srečanje med obema ekipama je bilo že šesto ter so švicarji prvič zmagali. Zueriški Sport je pred tekmovanjem zapisal, da so švicarji upapli na zmago že na tekmovanju v Celju leta 1967, letos pa da bi po vseh znakih morali zmagati. Napoved Sporta se je uresničila in švicarjski lahkoatletki so ravno na 678. rojstnem dnevu svoje države — 1. avgusta — res premagali jugoslovansko ekipo. Švicarji so zmagali v 14 panogah, ugoslovani pa le v šestih.

OBVESTILA

Petek, 22. avgusta 1969:

Članice SKAD-a bodo imele duhovne vaje 22., 23. in 24. avgusta v San Miguelu. Zbirališče ob 18 pri postaji kolektiva 269 (ex 69) v Moronu in v Colegio Máximo ob 18.30.

Sobota, 23. avgusta 1969:

V Slov. hiši igra S. Majcena: Matere ob 20. Režira M. Willenpart. V Slomškovem domu ob 20 prijateljska večerja.

Nedelja, 24. avgusta 1969:

V Slov. hiši igra S. Majcena: Matere ob 17. Režira M. Willenpart.

V okviru družinske nedelje bo v Slomškovem domu predaval g. Zorko Simič o temi: „Mladina — krivec ali žrtev?“ Po razgovoru skupno kosilo.

Občni zbor Slovenskih mater in žena iz San Justa po maši v Našem domu.

Drugi športni dan združen z izletom dijakov Slovenskega srednješolskega tečaja ravnatelj Marka Bajuka in dijakov Rožmanovega zavoda iz Adrogué v Slovensko vas v Lanús.

V San Justo družabna prireditev.

Krožek SDO v San Martinu bo imel po maši sestanek s predavanjem ge. Neže Potočnik.

Mladci SFZ San Martín bodo imeli po maši svoj redni sestanek.

Petek, 29. avgusta 1969:

Zveza slovenskih mater in žena bo imela v avgustu izjemoma sestanek v petek. Začetek točno ob 16.30. Predaval bo zdravnik g. dr. Berce: „Na luni ljudje ne umirajo za rakom“.

Sobota, 30. avgusta 1969:

V slovenski hiši ob 17.30 SKAD pripravljiva „Poklicno orientacijski sestanek“ namenjen vsem petošolcem.

II. predavanje ciklusa o družbenih vedah bo v Slov. hiši ob 19.30.

Družabni večer v Slomškovem domu.

Igra orkester bratov Plesničarjev.

Na Pristavi prosvetni večer posvečen dr. Francetu Prešernu.

Sobota, 6. septembra 1969:

7. kulturni večer SKA v gornji dvorani Slovenske hiše točno ob 8, bo obravnaval temo Razvoj revolucionarne misli; predaval bo v okviru teološkega odseka g. dr. Mirko Gogala.

Nedelja, 7. septembra 1969:

V Slovenski hiši ob 24-letnici smrti Leona Rupnika Spominška svečanost s sv. mašo ob 9.30 in spominško besedo pred spomenikom junakov.

Nedelja, 14. septembra 1969:

V Slomškovem domu obletnica blagoslovitve in otvoritve doma.

IZ TEDNA V TEDEN

Ameriški astronauti Armstrong, Aldrin in Collins so po tritedenski karanteni imeli veliko časnikarsko konferenco, na kateri so pojasnjevali svoj zgodovinski podvig. Izjavili so, da bo ameriška astronautika osvojila Mars v prihodnjem desetletju.

Severna Koreja je sestrelila ameriški helikopter, ki je zašel v njen zračni prostor. ZDA so protestirale v Pjongjangu in zahtevajo vrnitev helikopterja in posadke. Napetost med obema državama je spet velika. Južnokorejski predsednik je obtožil Severno Korejo, da pripravlja nov vojaški napad na Južno Korejo in da si je zastavila cilj, najkasneje prihodnje leto „združiti obe Koreji pod komunistično diktaturo“. Južnokorejski predsednik bo imel te dni razgovore z Nixonom v Beli hiši.

Slomškov dom,

v soboto, 30. avgusta:

DRUŽABNI VEČER

Sodeluje orkester bratov Plesničarjev

Vsi lepo vabljeni!

Prodaj parcelo v Miramaru

Telefon: 60-4415

NAŠ DOM, SAN JUSTO išče hišnega

OSKRBNIKA

Stanovanje brezplačno. Plača zelo dobra. Ponudbe sprejema odbor.

Dr. Tone Žužek

ADVOKAT

Urduje od 17.30 do 19.30 ure.

Ponedeljek, sredo, petek.

Lavalle 2331, 5° p. Of. 10

T. E. 47-4852

PO ŠPORTNEM SVETU

Romunija je v tekmi za Davisov pokal premagala v Londonu Vel. Britanijo s 3:2 in se bo pomerila v finalni tekmi s ZDA. Sredi septembra v Clevelandu za pokal.

Od leta 1900, ko so prvič igrali za Davisov pokal, se je doslej posrečilo le štirim državam osvojiti ta pokal: Avstraliji, ZDA Vel. Britaniji in Franciji, šest držav pa je bilo finalistov: Belgija, Japonska, Italija, Mehika, Indija in Španija.

Na svetovnem kajaškem prvenstvu, ki je bilo prve dni avgusta v Franciji, je v ekipnem tekmovanju zmagala Francija pred Vel. Britanijo in ZRN. Jugoslovska ekipa se je med 15 državami uvrstila na zelo dobro 6. mesto.

Na svetovnem mladinskem prvenstvu v Stockholmu so po prvih izbirnih tekmah izžrebali tekmovalce, ki se bodo v prvi skupini borili za naslov prvaka. V to skupino se je uvrstil Borivoje Vujačić (Jugoslavija), ni pa uspelo Argentincu Sumiacherju, niti ne Bolgaru Eviiju Ermenovu, ki je celo veljal za enega favoritov.

Vse, ki še niso videli

SLOVENSKO
GLEDALIŠČE
BUENOS AIRES

Vsem, ki še niso videli
„MATERE“
priporočamo, da pridejo gledat

„MATERE“

v soboto 23. avgusta ob 20;
v nedeljo 24. avgusta ob 17
v dvorani Slovenske hiše.

Režija: Marjan Willenpart

SLOVENSKI DOM
V SAN MARTINU
išče

HIŠNIKA

(najraje zakonski par)

Zglasiti se na T.E. 750-5469

DRUŠTVENI OGLASNIK

Seja upravnega (širšega) odbora ZS bo v soboto, 23. ob 18. v sejni sobi društva.

Knjižnica Zedinjene Slovenije posluje v ponedeljek, sredo, četrtek in petek ob 18—20 in vsako nedeljo po maši.

Uradne ure društvene pisarne so ob delavnikih (razen torika) od 16—20 ter ob nedeljah po maši.

DRUŠTVO SLOVENSKIH PROTIKOMUNISTIČNIH BORCEV TABOR

priredi

v nedeljo dne 31. avgusta v Zavetišču dr. Gregorija Rožmana
Martín Fierro 4264 — Parque Peluffo

SPOMINSKO PROSLAVO

mučeniške smrti našega vrhovnega poveljnika generala
Leona Rupnika.

Ob 11 bo daroval sv. mašo kurat č. g. Jože Guštin, nakar bo slovesna komemoracija v počastitev spomina moža, ki je bil žrtev za nas vse. Po proslavi bo za vse udeležence pripravljen asado.

Naš dom

San Justo

V nedeljo, 24. avgusta, ob 16:

DRUŽABNA PRIREDITEV s telečjo pečenko

Sodeluje orkester „The Golden Tones“

Za dobro voljo poskrbljeno!

PRIPRAVLJALNI ODBOR ZAVETIŠČA DR. GREGORIJA ROŽMANA

vabi vse socialno čuteče rojake na

prijateljsko družabno večerjo

ki bo v soboto, dne 6. septembra, v veliki dvorani Našega doma v San Justu. Večerja bo točno ob 21. Prireditev je namenjena v korist in potrebe te naše ustanove.

Vstopnice imajo na razpolago vsi naši odborniki ter Dušnopastirska pisarna v Slovenski hiši na Ramón Falconu 4158.

SFZ San Martín

LETO 2.001

Mladina!

Pričakujemo Tebe in starše v nedeljo, dne 31. avgusta, ob 18 na naši ČAJANKI.

Sodeluje orkester THE GOLDENTONES

Córdoba 129 — Tel. 755-1266

SFZ, San Martín

SLOVENSKA HRANILNICA z. z o. z.

C. C. SLOGA Ltda.

Bartolomé Mitre 97

T. E. 658-6574

Ramos Mejía

Ustroj podjetja

je naslov predavanja g. Tineta Selana v soboto 13. septembra 1969 ob 21 v hranilničnih prostorih.

K predavanju toplo vabimo že poslušajoče in tiste, ki mislijo na ustanovitev samostojnih podjetij.

Uradne ure so v torek, četrtek in soboto od 16—20

Pravna posvetovalnica, ki jo vodi dr. Vital Ašič, posluje vsako prvo soboto v mesecu od 17—19.

Vsem, ki so ga poznali, sporočamo žalostno vest, da je 13. avgusta 1969 mirno zaspal v Gospodu neutrudljiv borec za socialno pravičnost, gospod

Janez Majeršič

prvak slovenskega krščansko socialnega gibanja doma in v zdomstvu in bivši predsednik Stalnega odbora socialnih dni slovenskih katoličanov v Argentini.

Večni pokoj njegovi duši!

DRUŽABNA PRAVDA

V nedeljo, 24. t. m., v Slovenskem domu v Berazateguiju

DRUŽABNI POPOLDAN

Pričetek s kosilom ob 12.30, nato prosta zabava.

Vabljeni vsi.

SDO in SFZ Berazategui

PORAVNAJTE NAROČNINO!

UNIV. PROF.

DR. JUAN BLAZNIK

špecialist za ortopedijo in travmatologijo

ordinira v torek, četrtek in soboto od 17 do 20

C. José E. Uriburu 285, Cap. Fed. Zahtevajte določitev ure na telefonu 49-5855

JAVNI NOTAR

FRANCISCO RAUL CASCANTE

Escribano Público

Pta. baja, ofic. 2

Cangallo 1642 Buenos Aires

T. E. 35-3827

ESLOVENIA LIBRE

Editor responsable: Milos Stare

Redactor: José Kroselj

Redacción y Administración:

Ramón Falcón 4158, Buenos Aires

T. E. 69-9503

Argentina

Correo Argentino Central (B)

FRANQUEO PAGADO

Concesión N° 5775

TARIFA REDUCIDA

Concesión N° 3824

Registro Nacional de la Propiedad Intelectual No. 996.221

Naročnina Svob. Slovenije za leto 1969: za Argentino \$ 2.700.—. Pri pošiljanju po pošti \$ 2.800.—; ZDA in Kanada 13 USA dolarjev; za Evropo pa 15 USA dolarjev za pošiljanje z avijske pošte. — Evropa, ZDA in Kanada za pošiljanje z navadno pošto 9 USA dol.

Talleres Gráficos Vilko S.R.L., Estados Unidos 425, Bs. Aires. T. E. 33-7213

Dr. FRANC KNAVS ODVETNIK

Lavalle 1290, p. 12, of. 2, Capital T. E. 35-2271

Uradne ure od 17—20

Na telefonu tudi dopolne (10—12)

Luján, Alte. Brown 100

T. E. 105 ali 516

V petek in soboto od 9—13

Vsemogočni je poklical k sebi v 74. letu starosti dne 13. avgusta 1969 našega očeta in starega očeta

Janeza Majeršiča

Pokopali smo ga v četrtek, 14. avgusta, na pokopališču v Lomas de Zamora.

Bog povrni vsem, ki so rajnemu očetu izkazovali ljubezen v času bolezni in ga spremili na poslednji poti.

V molitev ga priporočajo družine Majeršič, Žitnik, Markič in Mlinarevič.

Poklican po Jezusu in voden po Njegovem Duhu je odšel v Očetovo kraljestvo:

gospod Janez Majeršič

zvesti Jezusov služabnik v cerkvi sv. Jožefa Pompejskega v Lanusu.

Da je imel moč sprejeti in darovati trpljenje in smrt Očetu, je sprejel Njegovega Sina Jezusa in sv. maziljenje. Tudi Device Marijo Njegovo Mater je prosil pomoči.

Dan pred praznikom, ko je bila vzeta Devica Marija s telesom in dušo v hišo Očetovo in kraljestvo Njegovega Sina Jezusa, smo Janezove zemeljske ostanke položili v zemljo. Na pokopališču v Lomas de Zamora čakajo poslednjega vstajenja in poveličanja.

Ob odprtem grobu smo mu obljubili, da bomo prosili zanj Očeta, Sina in Sv. Duha po posredovanju Device Marije.

Lanús, na dan sv. Joahima, očeta sv. Device Marije, Matere božje, 16. avgusta 1969.

Škulj Tone, Janezov dušni pastir

S. Odilija, v imenu šolskih sester pri sv. Jožefu Silva Škulj, Janezova kuharica

Vsem somišljenikom, članom in prijateljem sporočamo, da je 13. avgusta umrl bivši župan in oblastni poslanec, gospod

Janez Majeršič

član zaupniškega zbora Slovenske krščanske demokracije — SLS. Več ko pol stoletja se je na različnih položajih boril in žrtvoval za pravice slovenskega naroda in za pravično ureditev družbe na temelju krščanskih resnic.

Ohranimo ga v spominu; hvaležno se ga spominjamo v molitvah; posnemajmo ga v delu in žrtvah.

Bog mu bodi plačnik!

Glavno tajništvo

Buenos Aires

Slovenske krščanske demokracije — SLS

Umrli je naš zvesti član in sodelavec

g. Janez Majeršič

Sv. maša za pokoj njegove duše bo v nedeljo, 28. septembra 1969 ob 9.30 v Slovenski kapeli.

Marljivega zadržnega delavca bomo ohranili v hvaležnem in trajnem spominu.

Upravni odbor Slovenske hranilnice